

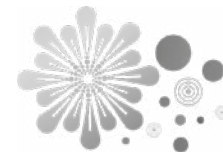

Nooit Opgeven!

Henriëtte Hemmink

Inhoud

De aankomst	5	Bitch!	93
Vampierzus!	6	Achtervolging	101
De groeten!	11	Stuntvrouwen	105
Sara	19	Beroemd	110
Woest!	24	Spotten en stunts	112
Afgesproken	32	Verdwijnen	116
Trilknieën!	36	Vreemde ontdekking	118
Raadsels	40	Niet doen!	125
Bravo!	45	Ontwikkelingen	129
Actieplan Fedor	50	Zonder spoor	133
Geheim	58	Plan	137
Ruzie	60	Bezoek	141
Raar mens	64	Iets proberen	146
Oefenen en nog eens oefenen	73	Vleugelhoeten	150
Ontdekt!	81	Ontknoping?	154
De oude boom	83	Ontmoeting	158
Iets	85	Ook verschenen in deze serie	166
Trots	89	Over de auteur	168

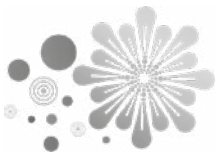

De aankomst

Langzaam rijdt de zwarte taxi de straat in.
Een blonde vrouw naast de chauffeur zet een zonnebril met donkere glazen op haar neus. Met ingehouden adem wacht ze af wat er gebeuren gaat.
De chauffeur haalt zijn voet van het gaspedaal.
'Zijn we er?' vraagt ze met een zwaar Duits accent.
Hij knikt en rijdt naar een kleine parkeerplaats.
De ogen van de vrouw glijden vluchtig langs de gevel van een naargeestig, monumentaal pand. Ze hoopt dat hij geen vragen zal stellen.
'Geen luxe hotel,' zegt de chauffeur.
'Een klein appartement dat uit twee kamers bestaat. Meer heb ik niet nodig,' antwoordt ze.
Als de chauffeur de autosleutel omdraait, valt er een ongemakkelijk stilte.
'Een prima plek,' voegt ze er mompelend aan toe.
De chauffeur kijkt aandachtig naar de vrouw.
Zij draait haar hoofd de andere kant op.
Zou hij haar herkennen?

© 2020 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland
4EverDance - Nooit opgeven!
Auteur: Henriëtte Hemmink
Redactie: Brigitte Akster
Vormgeving en ontwerp: MeerDanBeeld
ISBN: 978-90-830351-3-0

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Vampierzus!

‘Een masker nodig?’

Chrissy van Dungen werpt een geërgerde blik opzij.

‘Hoezo?’

‘Niet in de spiegel gekeken?’

‘Nee.’

‘Doen!’ Chrissy’s broer kijkt haar uitdagend aan. ‘Maar, het kan schokkend zijn.’

Ze loopt naar de koelkast om een beker karnemelk in te schenken.

‘Ik ben serieus,’ waarschuwt Robin.

‘Shut up!’

‘Als ik jou was...’

‘Kop houden!’ snauwt Chrissy. Ze drinkt haar beker leeg en verdwijnt met opgeheven hoofd naar de hal waar een spiegel hangt. Als ze merkt dat Robin haar volgt gaat ze naar boven en knalt de deur dicht.

Een schilderijtje in de gang beweegt zachtjes langs de muur heen en weer.

‘Pubertje!’ schelt Robin.

Chrissy pakt een spiegeltje van het bureau om haar gezicht te inspecteren. Met een blik vol afgrijzen kijkt ze naar de donkere kringen onder haar ogen. Toen ze na het douchen mascara op haar wimpers aanbracht heeft ze die wallen niet opgemerkt.

‘Shit!’

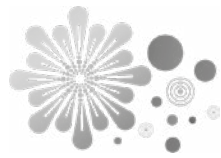
Wat moet ze doen? Veel tijd is er niet meer!

Chrissy bevochtigt twee wattenschijfjes en drukt ze tegen haar gesloten oogleden. Ze heeft ergens gelezen dat koele kompressen de wallen onder je ogen laten verdwijnen.

Of moest je daarvoor schijfjes komkommer gebruiken?

Er wordt op de deur geklopt.

‘Nee!’

Annelies, de moeder Chrissy, vraagt van achter de gesloten deur wat er aan de hand is.

‘Niks.’

‘Klapt de deur uit zichzelf hard dicht?’

‘Wat denk je?’

‘Deed Robin kinderachtig?’

Chrissy klemt haar kaken op elkaar.

‘Zenuwachtig?’

‘Laat me nou!’

Soms tonen moeders op de juiste momenten begrip. Dit is zo’n bijzonder moment. Annelies stelt geen vragen en laat haar dochter met rust.

Anderhalve minuut later haalt Chrissy de wattenschijfjes van haar ogen en gooit ze met een boog in de prullenbak. Kwart over negen.

Ze zou nu wel naar de dansacademie willen, maar doet het niet. De gedachte om in haar eentje in het fietsenhok te moeten wachten lokt haar niet.

Robin, die in Atheneum 3 zit, stelde gisteren voor om samen naar school te fietsen. De schoolgebouwen liggen bij elkaar in de buurt. Zijn aanbod heeft ze beleefd afgewimpeld.

‘Ander keertje,’ had ze geantwoord.

‘Durf je niet?’

‘Ik wil er niet zo vroeg zijn.’

‘Je wilt niet dat anderen zien dat je door je grote broer gebracht wordt!’

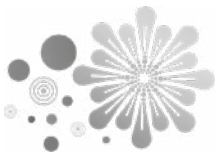
‘Daar gaat het niet om. Jij moet een kwartier eerder beginnen.’

‘Je hoeft je voor mij niet te schamen.’

‘Doe ik wel.’

‘Tot de hoek,’ stelt hij voor. ‘Deal?!’

‘Ik ga alleen!’

Robin is haar enige broer. Hij is vijftien, heeft donker haar, bruine ogen en lijkt sprekend op zijn moeder.

Chrissy heeft lang blond haar en blauwe ogen.

‘Veel plezier!’ roept Robin, ‘Struikel niet over je platvoeten, want dan kun je het dansen op je buik schrijven!’

Chrissy wacht, hangend met haar bovenlichaam uit het geopende slaapkamerraam, tot Robin over het tuinpad naar de straat fietst. Ze houdt een bloempot dreigend boven zijn hoofd.

‘Durf je niet!’ jent hij.

‘Oh, nee?’

‘Zonde van de bloempot.’

‘Dat is waar.’ Chrissy zet de pot terug en zwaait.

Robin blijft fronsend staan. ‘Wat heb je gedaan?!’ Hij maakt een nadrukkelijk gebaar naar zijn ogen.

Chrissy loopt bij het raam weg.

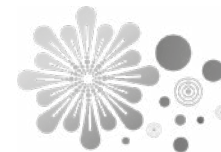
Wanneer ze beneden is gaat haar telefoon.

Het is Robin.

Chrissy drukt hem weg. Hij moet ophouden met die flauwe geintjes.

Vandaag is heftig!

Zij is één van de weinigen die niet naar het gewone voortgezet onderwijs gaat. Ze is op Dans Academie Roosburch toegelaten! Dat is een bijzondere opleiding. Het was haar droom om verder te gaan met dansen. Pas aan het eind van de basisschool durfde ze het aan haar ouders te vertellen. Samen hebben ze de mogelijkheden bekeken. Het toeval wil dat er in het pittoreske stadje Roosburch een echte dansacademie staat. Nadat er voldoende informatie was verzameld werd Chrissy in het voorjaar uitgenodigd om auditie te doen. Een zenuwslpende tijd. Maar het is gelukt, haar droom is uitgekomen!

Hoewel er geen enkele reden is om tegen deze eerste dag op te zien, is Chrissy bloednerveus.

Dans Academie Roosburch heeft sinds kort een nieuwe opleiding waar je het reguliere voortgezet onderwijs kunt volgen. Bepaalde vakken waaronder handvaardigheid, techniek en gymnastiek vervallen. Dat zijn dus dansuren!

Bestaat er iets leukers?!

Robin belt opnieuw.

Ze negeert zijn telefoontje en pakt haar jas.

‘Pap, mam!’ roept ze uitgelaten. ‘Ik ga mijn lesrooster ophalen!’

Annelies en Peter zitten in de keuken. Voordat ze de kans krijgen nog iets tegen haar te zeggen staat Chrissy al buiten.

Onderweg krijgt ze een appje van Robin.

Ze aarzelt.

Zal ze het berichtje lezen?

Eigenlijk is het niets voor Robin om zo vaak te bellen.

Zou er iets zijn?

Herhaalde waarschuwing:

Kijk in de spiegel.

Een drama: Vampierzus!

Waar slaat dit op?

Met een zucht laat ze haar telefoon in haar jaszak glijden.

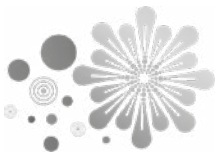
Hij kan barsten.

Bij het kruispunt moet ze wachten voor het rode licht.

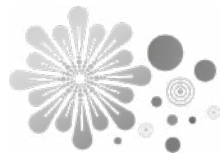
Twee jongens van een jaar of zestien komen met hun fietsen naast haar staan.

‘Cool,’ merkt de langste op terwijl hij Chrissy strak aankijkt. ‘Halloween gevierd?’

Chrissy tuurt recht voor zich uit en keurt de jongens geen blik waardig.

Haar hart klopt in de keel.
Als het licht op groen springt, gaat ze er als eerste vandoor.
Wat is er aan de hand?

De groeten!

Geeuwend stapt Sara Duinhoven uit bed. Ze schuift de gordijnen open en laat haar blik over de landerijen dwalen. Nog steeds is ze niet aan de weidsheid van het platteland gewend. Achter de woonboerderij grazen koeien en een paar schapen.

Aan de waterplassen op het erf ziet ze dat het vannacht geregend heeft. Bezorgd kijkt ze naar de lucht en doet een schietgebedje. Ze hoopt dat het droog blijft. Sara moet op de fiets naar Roosburch en wil de eerste dag niet als een verzopen kat bij de dansacademie aankomen.

Maanden heeft ze naar deze dag uitgekeken. Nu het zo ver is heeft ze geen zin.

Ze loopt terug naar haar bed en gaat op het randje zitten. Sara voelt zich in de steek gelaten! Ze probeert het gevoel te negeren, maar dat lukt niet. Het gevoel komt zomaar opeens opzetten. Het maakt haar razend.

Beneden in het huis klinken de zachte stemmen van haar oom en tante.

Hoewel ze het nooit recht in Sara's gezicht verteld hebben, vinden ze het maar niks dat ze naar Dans Academie Roosburch gaat.

Weken geleden luisterde ze een telefoongesprek af dat haar tante Esther met een vriendin voerde.

'We hoopten dat ze afgewezen zou worden voor de dansacademie. Maar helaas! De auditie is goed verlopen en ze mag naar die speciale school. We zijn er niet echt blij mee. Met dansen valt geen droge boterham te verdienen.'
Sara was woest!

De huichelaars!

Tegenover anderen scheppen ze op over Sara's danstalent en doen alsof ze het geweldig vinden dat ze op de